

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 13T/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821010056
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2023:8821010056.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v trestnej veci proti obžalovanému H.. J. R., X.. XX.X.XXXX Y. Y. X. V., V. L. Ď. - D. XX, S.. Y. X. V.L. pre prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný H.. J. R., X.. XX.X.XXXX Y. Y. X. V., V. L. Ď. - D. XX, S.. Y. X. V.,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

ako štatutárny zástupca spoločnosti STRAPEX SLOVAKIA s.r.o., Slovenská 354/29, Hanušovce nad Topľou, Vranov nad Topľou, IČO: 45586730, od dňa 4.10.2019 STRAPEX SLOVAKIA s.r.o. v reštrukturalizácii, Slovenská 354/29, Hanušovce nad Topľou, okr. Vranov nad Topľou, IČO: 45586730, uzatvoril dňa 25.1.2019 v Hanušovciach nad Topľou, okr. Vranov nad Topľou s poškodeným C. G., X.. XX.X.XXXX, V. L. R. F., R. XXX/X ako zamestnancom pracovnú zmluvu, podľa ktorej bol pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú s trojmesačnou skúšobnou dobou v rozsahu 40 hodín týždenne s dohodnutou mesačnou mzdou v sume 520 eur splatnou pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do 31. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca, pričom za obdobie od 26.1.2019 do 31.12.2019 zamestnancovi C. G. mzdu za vykonanú prácu nevyplatil, avšak poškodenému bola časť mzdy a to za obdobie od 1.10.2019 do 31.10.2019, od 1.11.2019 do 30.11.2019, od 1.12.2019 do 31.12.2019 Sociálnou poisťovňou nahradená prostredníctvom garančného poistenia v sume 1.332,90 eur, čím mu takto týmto konaním spôsobil majetkovú škodu na nevyplatení mzde poníženú o vyplatenú garančnú dávku v sume 4.487,70 eur,

t e d a

ako štatutárny orgán právnickej osoby, ktorá je zamestnávateľom, nevyplatil zamestnancovi mzdu za prácu, na vyplatenie ktorej mal nárok v deň jej splatnosti, hoci v tento deň mal peňažné prostriedky na jej výplatu, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby alebo činnosti zamestnávateľa a tým mu spôsobil väčšiu škodu

t ý m s p á c h a l

prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona
z a t o m u u k l a d á

podľa § 214 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) eur.

Podľa § 56 ods. 3 Trestného zákona peňažný trest zaplatí v mesačných splátkach po 50 eur splatných do 30. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka sa stane splatnou mesiac nasledujúci po právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného priadku poškodeného C. G., X.. XX.XX.XXXX, L. R. F. XXX, S.. Y. X. V. s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou podal na obžalovaného obžalobu pre skutok uvedený vo výroku tohto rozhodnutia, ktorý po právnej stránke kvalifikoval ako prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Obžalovaný vyhlásil, že sa cíti nevinný zo spáchania žalovaného skutku.

V odôvodnení súd použil pre spoločnosť Strapex Slovakia, s.r.o., IČO: 45 586 730, so sídlom Slovenská 354/29, Hanušovce nad Topľou označenie len „spoločnosť“.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedka-poškodeného C. G., svedkov E.. H.. B. R., E. P., E. J., H. D., A.. G. F., výsluchom znalca A.. E. L., znaleckým posudkom z odboru ekonómia a manažment, odvetvie financie č. 1/2020 znalca A.. E. L., oboznámením sa s pracovnou zmluvou medzi spoločnosťou a poškodeným, dohodou o skončení pracovného pomeru, zápisnicou o vydaní veci, reštrukturalizačným spisom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2R/1/2019, návrhom na povolenie reštrukturalizácie, reštrukturalizačným posudkom, uznesením o začatí reštrukturalizačného konania, uznesením o povolení reštrukturalizácie, zápisnicou zo schôdze veriteľov, uznesením o predĺžení lehoty na popieranie pohľadávok, správami Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou, emailovou komunikáciou medzi obžalovaným a zamestnancami spoločnosti, oboznámením sa s výpisom obchodného registra spoločnosti, odpisom registra trestov, výpisom evidencie priestupkov, uznesením o vznesení obvinenia v inej trestnej veci, splátkovým kalendárom predloženým poškodeným, lustráciou Sociálnej poisťovne, obžalobou a rozsudkom sp. zn. 12T/110/2014, dokladmi predloženými poškodeným, zápisnicou zo schôdze veriteľov, preberacími protokolmi a zistil tento skutkový stav.

Obžalovaný uviedol, že je slobodný, konateľom spoločnosti a taktiež konateľom firmy M&S construction, s.r.o., Michalovce a českej spoločnosti Strapex montáž, s.r.o., so sídlom v Ostrave. Má príjem okolo 1.000 eur v čistom a ešte minimálne príjmy z farmy, ktorú prevádzkuje. Nemá žiadne vyživovacie povinnosti, žiaden majetok. Ku skutku vypovedal, že poškodený predtým pracoval pre spoločnosť ako živnostník. Bolo to v decembri 2018, kde poškodeného zobrali na základe živnosti na projekt do Srbska pre americkú firmu Ball. Poškodený a ešte jeden pracovník, pán S., pred dokončením stavby utiekli z tej stavby a nechali tam ďalších pracovníkov napr. bez auta. Bolo tiež zistené, že daní pracovníci, ktorí odchádzali, boli pod vplyvom alkoholu. Poškodený tam mal nevyplatenú faktúru možno 5000-6000 eur, následne odišiel zo stavby. Keď sa s poškodeným rozprával po príchode na Slovensko, hovoril, že mu dajú splátkový kalendár, že to spoločnosť nedá ako reklamáciu, ale že mu to zaplatia na splátky. Zákazka bola na 200 000 eur a museli ju ukončiť skôr, lebo zamestnancov vyhodili z tej stavby kvôli dochádzke a alkoholu, s čím je spojený poškodený a ďalší pracovníci, ktorí s ním boli na tej stavbe a teda spoločnosť prišla na tej zákazke možno o 100 000 eur hrubého príjmu. V januári sa riešil projekt do Luxemburgu a tam bola podmienka úradov, že musia to byť zamestnanci, teda nemohli to byť živnostníci a následne poškodeného prijali na pracovný pomer, s tým že mu dali podmienku, že nebude piť a bude mať riadnu dochádzku, s čím on súhlasil. Potom na ten projekt nastúpili, boli tam zhruba 2-3 týždne. Následne dostali z luxemburských úradov pokutu okolo 100.000 eur, že bol problém s tlačivom A1, to je dokument o vysielaní zamestnancov do iného členského štátu, že neboli dodané v termíne tieto dokumenty, teda v čase, keď prišla na stavbu kontrola príslušných úradov. To bol aj dôvod podvodného konania odberateľa

spoločnosti a to českej spoločnosti Beck&politzer, s.r.o., ktorí presunuli zodpovednosť na spoločnosť, ktorá sa potom dostala do problémov a následne išla do reštrukturalizácie. Chceli ju zachrániť, ale potom bol vyhlásený konkurz. Poškodený bol na tej zákazke možno 2-3 týždne s tým, že po ukončení zákazky mali vlastne dohodu so zamestnancami, lebo pár zamestnancov si chcel udržať kvôli imidžu firmy, chcel si tých zamestnancov udržať, tak ich nechal na pracovnej zmluve, s tým že mali neoficiálnu dohodu, že budú evidovaní v stave, umelom, že budú za nich platiť odvody, ale oni budú doma a v prípade potreby nastúpia na projekt a že dostanú maximálne nejakú zálohu, pretože firma bola v recesii, nemala peniaze. Zamestnanci spoločnosti súhlasili, nebolo dané žiadne trestné oznámenie, mimo oznámenia poškodeným, pričom takýchto zamestnancov bolo možno aj 10. Poškodený využil to, že bol zamestnaný na firme a evidovaný v systéme, aby získal tie peniaze, ktoré mu dlžili ešte na živnosť. Dňa 25.1.2019 podpísal s poškodeným pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s minimálnym mzdovým nárokom vo výške 520 eur mesačne a tento pracovný pomer bol ukončený koncom roka 2019. Všetkým zamestnancom išli len nejaké zálohy, ale nevie uviesť obdobie a sumy. Stretli sa pár krát nielen s poškodeným, ale aj s ostatnými zamestnancami, a ak boli nejaké peniaze na účte, tak sa rozdelili medzi zamestnancov. Projekt Luxembursko bol v období január - február 2019 a potom bol až v septembri nejaký projekt, ale viac menej po celý rok nemali skoro žiadne zákazky, príjmy spoločnosti boli nulové. Mali dohodu s tými zamestnancami a oni „zostali visieť“ v systéme, bola to len ústna dohoda. Splátkový kalendár sa týkal len nároku poškodeného z práce vykonanej na základe živnosti, pričom mu dali možno jednu, dve splátky. Iným zamestnancom nebola vyplatená mzda a dostali len zálohy. Poškodený ako zamestnanec pil aj predtým, aj potom, aj v Srbsku, aj Luxembursku. Ale neuplatnila si spoločnosť voči nemu žiadne konania, ani nároky. Účtovníctvo spoločnosti viedla externá firma z Prešova, ktorá mala na starosti všetky účtovné záznamy. Čo sa týka finančnej situácie v čase, keď bol poškodený zamestnancom spoločnosti, ten projekt v Srbsku bol kvázi nejaký posledný ziskový projekt, bolo to koncom roka 2018 a to len s tým, že sa poznal s hlavným manažérom tej stavby a že peniaze im zaplatili a že neuplatnili voči ním žiadnu reklamáciu a žiadne penále a pokuty. Preto aj poškodenému povedal, že neuplatnia voči nemu ani oni žiadne nároky a že teda mu odpracované hodiny na splátky uhradia. Ale potom v januári, firma išla do recesii a ten projekt Luxembursko bol kvázi posledný, ktorý spoločnosť mala, ale išiel do straty kvôli pokute. V roku 2019 boli určite výdaje vyššie ako príjmy. Spoločnosť nemala dostatok prostriedkov na úhradu miezd, odvodov a na iné existenčné náklady. To bol aj dôvod, že spoločnosť išla do reštrukturalizácie. Mysleli si, že získajú nejaké zákazky, preto aj tých zamestnancov umelo držal v stave, ale realita bola iná a potom spoločnosť z reštrukturalizácie prešla na základe rozhodnutia súdu do konkurzu. Reštrukturalizácia začala asi v apríli 2019, keď dostali tú pokutu. On ako konateľ dal podnet na začatie reštrukturalizácie, lebo chcel zachrániť firmu, aj zamestnancov pred úpadkom. V rámci roka sa snažili vybaviť projekty, no podaril sa len jeden malý projekt v Rumunsku. Čo sa týka súčinnosti správcu počas reštrukturalizácie, tak podstatné konanie naďalej zostáva na konateľovi s istými obmedzeniami, kde je potrebná súčinnosť správcu, napr. s ním musel konzultovať zákazky. So správcom mali dohodu, že zamestnancov udržia, aby mali ľudí v prípade, že bude nejaký projekt. Myslí si, že konzultovali so správcom všetko, čo sa týka nákladov spoločnosti, teda aj tých zamestnancov, teda správkyňa bola informovaná o tom, že nie sú peniaze. Každý mesiac dostávala výpis z účtovníctva, z ktorého bolo zrejme v akom stave spoločnosť je. Správkyňa vedela o tom, že sa neplatia mzdy, lebo práve preto potom pristúpila k tomu, že spoločnosť išla do konkurzu, asi ku konca roka 2019. Reportoval aj finančnú situáciu spoločnosti na základe mesačných výkazov, teda robili sa uzávierky a z účtovníctva dostávala správkyňa mesačné výkazy. Správkyňa priamo komunikovala s firmou, ktorá viedla pre spoločnosť účtovníctvo. Zamestnanci prácu nevykonávali. Čo sa týka povinných odvodov do poisťovní možno aj niečo zaplatili nejaké minimálne úhrady a keď nie, tak exekútor im to stiahol z účtu, aj keď počas reštrukturalizácie mali ochranu pred veriteľmi a účty im boli odblokované. Správkyňa videla, že sa nevyplácajú plné mzdy, len nejaké zálohy. V období reštrukturalizácie menšie sumy mohol uhradiť on, ale väčšie sumy a dôležité veci bola dohoda, že budú konzultovať so správkyňou. Ak by bolo z čoho platiť mzdy, tak by to konzultovali so správkyňou, lebo to by bola položka možno 5.000 - 10.000 eur mesačne. Pracovné pomery sa ukončili na pokyn správkyne počas reštrukturalizácie. Mzdy alebo zálohy zamestnancov boli vyplácané väčšinou na účty, väčšinou dostali zálohy aj v hotovosti, ale tie zálohy neboli evidované, nepodpisovali žiadne dokumenty. Keď potrebovali peniaze, tak im dal v hotovosti na ruku. Zamestnanec, ktorého chcela spoločnosť zamestnať, potreboval rôzne certifikáty, školenia, ktoré nie je také jednoduché získať, preto zamestnancov držali v stave. Povinnosti spoločnosti vo vzťahu k poisťovniam a nahlasovanie zamestnancov do poisťovní mala na starosti prešovská účtovná firma Fias.

Svedok - poškodený C. G. uviedol, že podal trestné oznámenie na obžalovaného preto, že mu neuhradil mzdu podľa zmluvy. Bola to zmluva o vykonávaní práce na dobu neurčitú, uzatvoril ju 25.1.2019. Mal

vykonávať elektrikárske práce pre spoločnosť a mzda bola 520 eur mesačne. Predtým pre spoločnosť robil na živnosť. Chodil do práce, vystavil potom faktúry, mali mu to vyplatiť. Ešte má dve faktúry, ktoré mu nevyplatili a jeden dlhopis, kde mu písala spoločnosť, že mu dlhuje 6.840 eur a z toho mu vyplatili 2.300 eur. Obžalovaný mu potom dal splátkový kalendár, že mu bude vyplácať po 500 eur mesačne s tým, že odrátal od tejto sumy to, čo mu vyplatila Sociálna poisťovňa. Teda v tom liste mu uviedol, že mu má spoločnosť vyplatiť 3.843,99 eur. On by stiahol trestné oznámenie, ale neprišla mu žiadna platba ani žiadna dohoda. Na základe zmluvy vykonával práce v zahraničí, pracoval dva alebo tri mesiace a potom ho obžalovaný neposielať do roboty, stále hovoril, že práca bude. Ani za tie mesiace, čo robil, mu nebolo nič vyplatené. Bol v tom čase doma, má mamu, ktorá je na vozíku, tak sa o ňu staral. Pracovný pomer trval od 26.1.2019 do 31.12.2019 a žiadne dodatky k pracovnej zmluve vyhotovené neboli. Výplata mala ísť na účet, ale nič mu neprišlo. Okrem peňazí, čo dostal zo Sociálnej poisťovne mu nič neprišlo. Žiadne disciplinárne konania voči nemu zamestnávateľ nevedel a rovnako si neuplatňoval náhradu škody. Ostatní kolegovia hovorili, že dostávali peniaze. Pracovný pomer vznikol z toho dôvodu, že to chcel obžalovaný, lebo jedna firma si vyžadovala, aby boli zamestnancami spoločnosti. Bola to nejaká česká firma. Na základe tej pracovnej zmluvy chodil do práce asi tri mesiace, pričom miesto výkonu práce bolo v zahraničí. Pracovný pomer neukončil, lebo stále mu bolo hovorené, že robotu bude a mal aj doma nejaké povinnosti voči rodine. Zo splátkového kalendára dostal v roku 2018 sumu 2300 eur zo 6840 eur čo mal dostať. K zákazke v Srbsku a odchodu zo stavby uviedol, že jeho vedúci pán S. mu povedal, že môžu ísť domov. Robili vtedy ako živnostníci. Zo strany zamestnávateľa mu nebolo vytknuté porušenie pracovnej disciplíny.

Svedkyňa E.. H.. B. R. uviedla, že reštrukturalizačné konanie spoločnosti začalo 26.04.2019 a ona bola ustanovená do funkcie reštrukturalizačného správcu dňa 30.05.2019, v tento deň bola aj povolená súdom reštrukturalizácia. K vzťahom v období reštrukturalizácie uviedla, že v reštrukturalizácii správca nepreberá správu podniku. Spoločnosť funguje pod vedením konateľa spoločnosti alebo presnejšie povedané štatutára spoločnosti. Správca nepreberá ani postavenie zástupcu zamestnávateľa. Úlohou reštrukturalizačného správcu je, teda jeho prvoradá úloha, dohliadať na priebeh reštrukturalizácie a to vypracovania reštrukturalizačného plánu, sledovať či spoločnosť je spôsobilá sa reštrukturalizovať. V deň, kedy bola ustanovená do funkcie správcu, do vyhlásenia konkurzu, čo bolo 26.11.2019, podľa jej informácií spoločnosť mala všetkých zamestnancov, ak nejaký bol prepustený, tak možno len jeden - dvaja, ale väčšina zamestnancov bola stále zamestnaná v spoločnosti. V priebehu tej reštrukturalizácie niektorým zamestnancom bola vyplácaná mzda a niektorým nebola. Problém bol v tom, že to reštrukturalizačné konanie je súdne konanie a ako v každom súdnom konaní nestačia len tvrdené skutočnosti, to tvrdenie musí byť podložené relevantným dôkazom. Štatutár spoločnosti - obžalovaný opakovane tvrdil, že má zákazky, že má vybavené zákazky v zahraničí. Ale po celý ten čas reštrukturalizácie nedokázal predložiť jednu jedinú právne účinnú obchodnú zmluvu, ktorá by dokazovala tvrdené skutočnosti. Nepozná a nemôže nič povedať o peňažných tokoch, ktoré prechádzali cez spoločnosť, ani počas reštrukturalizácie nevie aké bolo cash flow, pretože ako správca nepreberala účtovníctvo, to bolo stále v rukách štatutárneho orgánu. To, čoho bola svedkom, bolo len, že štatutár niečo tvrdil, čo nevedel doložiť. Zamestnanci sa obracali na ňu a sťažovali sa, že im nie je vyplácaná mzda. To bola pre ňu dôležitá informácia, pretože jeden z bodov, ktoré musia byť splnené, aby spoločnosť bola schopná plniť reštrukturalizačný plán je, že dokáže po povolení reštrukturalizácie riadne si plniť svoje záväzky. Bolo zjavné, že spoločnosť si nedokáže plniť svoje záväzky voči svojim zamestnancom, no nielen voči nim ale aj voči tzv. prednostným veriteľom, to sú tí, ktorým vznikali pohľadávky po povolení reštrukturalizácie. Medzi týchto prednostných veriteľov patrila aj ona ako správca. Spoločnosť napriek tomu, že niektorým zamestnancom nedokázala vyplácať mzdy, málo zamestnancov prepúšťala. Pri reštrukturalizácii dochádza aj k zmene zamestnaneckej štruktúry, no v tomto prípade k tomu nedochádzalo. Spoločnosť nedokázala spĺňať záväzky voči všetkým zamestnancom, no stále ich zamestnávala. Keďže bola v postavení reštrukturalizačného správcu a nemala prístup k účtovníctvu, ani k úplnej obchodnej agende, mala funkciu len pozorovateľa, alebo postavenie pozorovateľa, nedovolí si vysloviť nejaký záver, čo bolo presnou príčinou toho, prečo spoločnosť nedokázala niektorým zamestnancom, nie všetkým, ale niektorým, vyplácať mzdy. Na túto odpoveď by dnes asi s určitosťou vedel odpovedať konkurzný správca, ktorý prevzal celú agendu. Štatutár aktívne komunikoval, bola navštíviť aj prevádzku v Hanušovciach. Zo strany štatutára nebol problém, čo sa týka komunikácie. Problém bol len v tom bode, že slová neboli podložené dôkazmi. To bol aj dôvod, keď navrhovala veriteľskému výboru ukončenie reštrukturalizácie a odporúčala vyhlásenie konkurzu. Reštrukturalizácia bola povolená 30.05.2019 a konkurz bol vyhlásený 29.11.2019, teda bolo to obdobie polroka. Štatutár mal polroka na to, aby svoje slová podložil relevantnými dôkazmi. Takýto

veľký časový priestor mu dali samotní veritelia, vrátane zamestnancov. Na prvej schôdzi veriteľov informovala veriteľov, že je tu problém s chýbajúcimi dôkazmi a že odporúča konkurz. Tá prvá schôdza sa konala 19.08.2019, boli na nej prítomní aj zamestnanci a aj tí, ktorým štatutár dlhoval. Poškodený C. G. tam nebol. Veritelia na tejto prvej schôdzi majú v zmysle zákona právo poslať spoločnosť do konkurzu. Napriek tomu, že veriteľom predložila správu, z ktorej bolo evidentné, že je tam problém so zákazkami, samotní veritelia sa rozhodli dať spoločnosti šancu. Takže to, že tá spoločnosť vstúpila do konkurzu až v novembri 2019, to bolo rozhodnutie samotných veriteľov. Spoločnosť sa dostala do konkurzu až na základe rozhodnutia veriteľského výboru. Ďalej uviedla, že správca má prehľad o aktívach a pasívach spoločnosti a to na základe reštrukturalizačného posudku. Z posudku vyplývalo, že spoločnosť je na tom dobre, že je tam šanca na reštrukturalizáciu, boli tam uvedení obchodní partneri, s ktorými spoločnosť mala mať aktívny obchodný styk, ale realita bola taká, že žiadnu obchodnú zmluvu nikdy nevidela, vždy to boli len tvrdenia zo strany obžalovaného, že je tam nejaká zákazka. Zo strany veriteľov, nielen zamestnancov ale aj iných, prichádzali ponosy, že spoločnosť nie je schopná uhrádzať prednostné pohľadávky. Objednávateľom reštrukturalizačného plánu je samotný dlžník, teda v tomto prípade spoločnosť. Samotný reštrukturalizačný plán vypracúva iná osoba ako je reštrukturalizačný správca. V ďalšom uviedla, že prednostné pohľadávky sa delia na dve skupiny a to na tie, ktoré vznikli pred povolením reštrukturalizácie, to sú tie záväzky, ktoré sa v tom reštrukturalizačnom pláne reštrukturalizujú. Ten plán je v podstate taká kolektívna zmluva, kde dochádza k zmene tých zmluvných vzťahov. Ale základnou podmienkou na schválenie takéhoto plánu je, že spoločnosť je schopná plniť všetky záväzky, ktoré jej vznikli po povolení reštrukturalizácie a tam patrí aj záväzok spoločnosti platiť odmenu správcovi, všetky verejné záväzky, aj zamestnancov. Nie je problém, keď spoločnosť nemôže plniť záväzky niekomu a v dôsledku toho v priebehu reštrukturalizácie ukončiť ten zmluvný vzťah, napr. prepustí zamestnanca alebo ukončí nejaký obchodný vzťah. Podstatné je, aby v čase toho plánu mala spoločnosť všetky tie záväzky uspokojené. Tu v tomto prípade sa počet neuspokojených prednostných záväzkov len nabaľoval, teda zvyšoval. Prednostné pohľadávky musia byť uspokojené, je to jedna zo základných podmienok úspešnej reštrukturalizácie, že musí byť spoločnosť, resp. dlžník schopný platiť prednostné pohľadávky. Nové záväzky vznikajú môžu, ale nemôžu byť v omeškaní. Spoločnosť, ktorá je v reštrukturalizácii, je na tom lepšie ako iné spoločnosti, lebo nemusí plniť záväzky, ktoré vznikli pred reštrukturalizáciou a navyše dlžník nie je nútený udržiavať vzťahy počas reštrukturalizácie, ktoré nevie uspokojiť. Čo sa týka stavu, ktorý sa uvádza v správe, tak tam správca pracuje s údajmi z reštrukturalizačného posudku. Ten rozdiel medzi reštrukturalizačným správcom a konkurzným je, že pri konkurze správca preberá celé účtovníctvo a ho vedie, teda má prehľad alebo vie aj o jednotlivých peňažných tokoch. Reštrukturalizačný správca nepreberá účtovníctvo. Uviedla, že štatutár má povinnosť informovať reštrukturalizačného správcu o peňažných tokoch alebo o stave účtovníctva. Osobne sa stretávali so štatutárom. V prvom rade je to záujem toho dlžníka, že od neho sa očakáva aktivita vo vzťahu k správcovi a že bude správcu informovať o tom ako celé podnikanie funguje, aká je obchodná a finančná situácia v spoločnosti. V zmysle Zákona je štatutár povinný poskytovať správcovi súčinnosť a teda pod túto súčinnosť možno podradiť aj poskytovanie týchto informácií. Ona ako správca si nevie od štatutára takéto informácie vynucovať a ani to nie je potrebné. Pretože akonáhle ten štatutár nekomunikuje so správcom, je to dôvod na vyhlásenie konkurzu. Myslí si, že to bol aj dôvod, prečo veritelia v auguste umožnili pokračovanie reštrukturalizácie, pretože konateľ opakovane deklaroval, komunikoval aktívne, že má zákazky a že z týchto zákaziek mu budú plynúť zaujímavé príjmy, že stačí vydržať. Nevidela žiadnu faktúru, ktorá by bola uhradená alebo výpis z účtu. Všetko to bolo len na úrovni tvrdenia. Keďže podal návrh na reštrukturalizáciu dlžník, teda samotná spoločnosť, teda v tomto prípade správca vypracúva reštrukturalizačný plán, a z tohto titulu správca pracuje so záväzkami, ktoré má spoločnosť voči zamestnancom, ale tie ktoré vznikli pred povolením reštrukturalizácie, s tými aj aktívne pracuje pri vypracovaní reštrukturalizačného plánu. Čo sa týka záväzkov, ktoré má spoločnosť po povolení reštrukturalizácie, tieto záväzky správca nemôže nijako riešiť v zmysle ukončenia pracovnoprávných zmlúv alebo nejakého náhradného vyplácania. Pre ňu to bola informácia, že tu je dôvod na ukončenie reštrukturalizácie a upozorňovala zamestnancov, že je to v ich rukách poslať spoločnosť do konkurzu a v prípade vyhlásenia konkurzu majú nárok na dávku z garančného fondu. Ak si dobre pamätá, tak aj boli vyplatené tieto dávky po vyhlásení konkurzu. Ale so samotnými prednostnými záväzkami, ktoré nie sú počas reštrukturalizácie splácané, ona ako správca nemôže robiť nič.

Svedok E. P. uviedol, že s obžalovaným bol v pracovnom pomere, obdobie si nespomína, zamestnávateľom bola spoločnosť, s poškodeným osobne nepracoval. Podlžnosti spoločnosti voči nemu nezostali, keďže obžalovaný im vyplácal peniaze po 200 po 300 eur počas roka. To bolo za to, čo

pracovali v Srbsku. Pracovali pre jednu americkú firmu a čo vie, tak tá firma peniaze mala, bola to solídna firma a peniaze vyplatila. Aj minulý rok pracovali pre spoločnosť a do dnes im dlží peniaze, nemali vyplatené všetky peniaze za to, čo pracovali vo Frankfurte nad Mohanom. Obžalovaný rozprával, že spoločnosť má problémy, že preto ich nevyplatil, ale aké problémy bližšie to boli nevie. Do spoločnosti nastúpili s J. niekedy v októbri 2018 alebo 2019, s tým že raz mala spoločnosť pre nich prácu, ale tam, keď už boli na nejakej zákazke, robili vkuse. Ale bolo aj také obdobie, keď boli iba doma, keď nebola práca. Obžalovaný sa vyjadril tak, že majú počkať, aby nešli na iné zákazky pre iných zamestnávateľov, aby počkali, že niečo im zaplatí. Zaplatil raz po stovke. Za to obdobie im mzda nebola poskytnutá. Čo sa týka správania poškodeného G. počas zákazky v Srbsku, tak nie je si istý, či dennodenne pil. Ale občas vie, že tie partie si po skončení zamestnania vypili. Uviedol, že keď sa zhromaždili do vestibulu, zistilo sa, že poškodený a ešte jeden, odišli v noci s autom preč. Tým pádom obžalovaný musel po nich poslať taxík. Na pracovisku sa vykonávali kontroly na alkohol. K dochádzke poškodeného do práce sa vyjadriť nevedel, nakoľko robil väčšinou s pánom J..

E. J. ako svedok uviedol, že od januára do decembra 2019 pracoval pre spoločnosť v Srbsku, rovnako aj vo Frankfurte nad Mohanom. Peniaze za prácu v Srbsku dostal až po roku, rovnako ako aj pán P.. Obžalovaný hovoril, že to bolo spôsobené tým, že nemá peniaze. A po roku im to všetko vyplatil, všetko vyrovnal. Poškodený G. s nimi pracoval, ale on celé obdobie robil iba s pánom P.. Osobne poškodeného nepozná, neprichádzal s ním do kontaktu. S P. bývali na inom poschodí hotela, práca bola ukončená a mali cestovať s dodávkou domov, no ráno sa zistilo, že dvaja zobrali auto a odišli s ním domov, pričom jeden z tých dvoch bol G.. Z počutia vie, že v Srbsku niektorí popíjajú, aj do práce kvôli tomu sem-tam nechodili. On s P. stále chodili do práce. Aj ten americký zamestnávateľ hovoril, že keby tam neboli on s P., tak by ich všetkých poslal preč, lebo s dochádzkou bol celý čas problém.

Svedok H. D. uviedol, že nemá vedomosť, že by poškodený nemal vyplatenú mzdu za rok 2019. Pozná poškodeného len z videnia, pre obžalovaného pracoval. Išiel s poškodeným do Nemecka, dostali auto. Šéf, obžalovaný, povedal, že dohliadni na neho, lebo rád si vypije a kým došli, tak poškodený vypil liter pálenky. A už z toho bol stres, ešte aj vo Viedni si dokúpil nejaký alkohol. Ráno trebalo ísť do roboty, človek bol v strese, lebo im dávali fúkať. Raz robili s poškodeným spolu, rozoberali rozvádzače, keď na druhý deň prišiel šéf, jeden Rakúšan a bez príčiny ich poslal domov. Myslí si, že príčinou v skutočnosti bolo, že si ten Rakúšan spomenul, že s poškodeným mal problém, keď raz v Čile odišiel poškodený len tak bez príčiny. V Srbsku s poškodeným nepracoval, ale iní chlapci hovorili, že tam boli problémy, že poškodený si vypil. Ďalej uviedol, že mal zmluvu ako dôchodca, že bude dostávať 290 eur mesačne. Bolo aj také obdobie, že zmluvu mal, ale nerobil, lebo nebola práca. Sporadicky mu niečo obžalovaný poslal, teda nejaké peniaze, aj napriek tomu, že bol doma. Poslednýkrát bol s poškodeným v Luxemburgu a dosť na tom, že tam dennodenne večer popíjal. Ostatní sa obávali, lebo im dávali bežne fúkať a ak by G. nafúkal, tak by poslali celú partiu preč. Bežná vec je, že za jedného takého človeka, berie zodpovednosť celá partia. Všade pri takýchto prácach je to prísne. A obžalovaný ich vždycky varoval pred alkoholom a neraz sa stalo, že mu ľudí zo zákazky poslali kvôli tomu naspäť.

Svedok A.. G. F. uviedol, že jeho spoločnosť FIAS spracovávala účtovníctvo pre obžalovaného, resp. jeho spoločnosť. Spoločnosť sa zmietať v problémoch od roku 2017. Je pravda, že oni spoločnosť spravovali, keďže spoločnosť aj v nasledujúcom období mala zamestnancov, ale bolo to už z takého morálneho záväzku, vznikol tam už určitý vzťah aj medzi jeho zamestnancami a ich zamestnancami. Tá spoločnosť potrebovala iného manažéra. Obžalovaný mal svoje hranice, on za to ani nemohol v podstate. A tam vznikali potom tie problémy, že evidovali nezaplatenie faktúr dodávateľských, kde sa to premietalo do neplatičstva. Teda do takých vecí, ktoré už následne obžalovaný ako konateľ nevedel doplatiť. Potom prišla aj korona. V rámci zmluvy sa snažili aspoň kvôli tým ľuďom, aby mali zamestnanci spoločnosti papiere, aby mali na sociálku, či na zdravotné poistenie, keďže obžalovaný to už so zamestnancami neriešil, tak to riešili s nimi, oni sa obracali na nich. V určitých veciach vysvetľoval obžalovanému, že je potrebné zmeniť prístup, čo sa týka vedenia spoločnosti, ale hlavne kvôli jeho zamestnancom. Ale asi to platí tak, že niektorí ľudia by nemali podnikať, to je jeho pocit. Rokoval aj s pánom znalcom viackrát, aj na kriminálke pomáhal niektoré veci objasniť. So znalcom sa tiež zhodli, že tie veci trebalo oživiť ešte v tej dobe, keď začínali tie návrhy na žaloby. Obžalovaný sa snažil, bol aj v Amerike, aj po svete chodil, ale zostalo to len pri sľuboch. On bol povinný predkladať v rámci reštrukturalizácie nové zmluvy, návrhy zmlúv alebo zmluvy o budúcej zmluve. Na základe toho aj tá reštrukturalizácia trvala dlhšie, tam boli asi tri rokovania členov - veriteľov a možno, že v tom čase bolo potrebné tú spoločnosť naštartovať. Obžalovanému aj nezaplatili niektorí odberatelia,

ale to zasa bola jeho chyba, lebo to obchodne nezvládol, teda, že títo partneri ho istým spôsobom využili a nezaplatili. Obžalovaný bol rád, že spoločnosť má zákazku, tak možno išiel aj do nejakých riskantnejších akcií. Nevidel nič, aby tam boli vysoké výbery, alebo aby úmyselne premárnil nejaké financie obžalovaný. Možno tá spoločnosť potrebovala iného manažéra, hospodársky výsledok bol v mínuse, keďže obžalovaný si nevedel tie aktíva a pasíva strážiť. Tá hotovosť mu stále chýbala, nevedel k nej prísť, lebo nevedel hospodáriť. Či obžalovaný tých ľudí vyplatil po mimo, k tomu sa nevedel vyjadriť, tie bankové výpisy im nedodával obžalovaný. Už to začalo v roku 2018, keď za polroka nemali bankové výpisy. On keď doniesol niečo, tak to doúčtovali, aby sa to párovalo. Potom, keď začala reštrukturalizácia, tak si mysleli, že sa to zreštartuje a začne spoločnosť ako keby odznova. Na účte spoločnosti aj keď prišli nejaké peniaze, hneď sa niečo poplatilo, čo si pamätá, zvyčajne na účte nebolo nič. Ale či prípadne mu zaplatil odberateľ aj ináč ako prevodom na účet alebo na iný účet, lebo on mal 4 účty, tak k tomu sa nevie vyjadriť. Robil také veci, ktoré nemajú s oficiálnym podnikaním nič spoločné, ale možne neúmyselne. Potreboval hotovosť, tak možno sa nejako zariadil, ale to sú len jeho dohady. Predsa musel ešte potom roku 2017 nejako fungovať, ešte aj keď tí ľudia chodili do roboty, tak asi im musel niečo platiť. Ďalej uviedol, že obžalovaný platil ľudí, a ľudia mu nedávali faktúry, teda tí, ktorí pre spoločnosť robili ako živnostníci. Potom dodatočne, keď bola tá reštrukturalizácia, muselo sa to „vyčistiť“, musel im tie doklady doniesť. V 2019 začala reštrukturalizácia, obžalovaný doniesol veľa dokladov a tie ktoré povyplácal, lebo boli platby na účtoch, tak ich nevedeli spárovať, tak to potom párovali tie platby, a to jednak hotovosť a jednak cez účet a to bol ten úbytok záväzku spoločnosti voči tretím osobám. Tam vznikol okolo 300.000 - 400.000 sa „upratilo“, lebo on predtým čo mal nosiť, tak permanentne nenosil doklady. Boli aj radi, že tam zostalo 200.000 eur záväzkov a že toto vstúpilo do reštrukturalizácie a že sa v rámci toho niečo urovná. Boli v tom roku určite aj nejaké platby, ale 70%-80% boli tie staré veci, ktoré sa dokladovo doplnili, aby sa vyrovnali s tými historickými záväzkami. A na to sa znalec nepýtal. Preto tam možno videl ten pohyb, ale vo väčšine to bol len dokladový pohyb. Znalec videl automaticky účtovné pohyby, ale to neznamena, že sa to rovná hotovosti alebo peniazom v banke. Obžalovaný doniesol doklady od tých dodávateľov, ktoré doklady predtým chýbali. Oni „naháňali obžalovaného“, keďže bola vysoká suma záväzkov, aby doložil doklady, či boli nejaké pohľadávky uhradené, aby sa znížilo percento pohľadávok. Oni tam mohli zohľadňovať len relevantné veci, tak aj z tých dokladov, čo im predložil niektoré nemohli zaúčtovať. Oni mali zoznam veriteľov spoločnosti, tie mu dali, a on to musel vyriešiť, teda buď stornovať faktúru, alebo doložiť doklady, že to bolo vyplatené, aby účtovne mohli s tým niečo urobiť. Na 90% to bolo správne. Tak to deklarovali aj pri reštrukturalizácii. Inak to ako správca dáť nevedeli urobiť. Oni robili pre spoločnosť účtovníctvo od septembra 2015, aj vtedy už nemal obžalovaný ako konateľ všetky doklady. On uzavrel staré veci a oni začali v roku 2016 nejakými počiatočnými stavmi. Ale to stále boli problémy s dokladmi. Obžalovaný často sľuboval, že zabezpečí, ale realita bola iná. Spoločnosť mala niekoľko desiatok zamestnancov. Ľudia si sťažovali, že nemali zaplatené, alebo že mali len časť zaplatenú. V podstate ani dodávateľom v konečnom dôsledku ani im neplatil. Pre nich bola nádej potom tá reštrukturalizácia, že by sa spoločnosť mohla nanovo naštartovať. Svedok tiež uviedol, že mal pocit z obžalovaného, že on bol skôr nezodpovedný, skôr potreboval dozor nad sebou ako keby niečo schválne robil. Keby niekto iný riadil firmu, možno by táto situácia nenastala. Je pravda, že mnohí ľudia aj poodchádzali. Je tiež pravdou, že obžalovaný aj istým spôsobom „držal“ ľudí doma, aby čakali na zákazky, keď nebolo čo robiť.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru Ekonomie a manažment, odvetvie financie č. 1/2020 znalca A. E. L. vyplýva, že podľa pracovnej zmluvy medzi zamestnávateľom - spoločnosťou a zamestnancom - poškodeným zo dňa 25.1.2019 minimálny mzdový nárok zamestnanca bol dohodnutý na 520 eur mesačne, pričom v zmysle tejto zmluvy si zamestnanec nárokuje vyplatiť nevyplatené mzdy do skončenia pracovného pomeru v spoločnosti, t.j. do 31.12.2019. Celková suma nevyplatených mesačných miezd za obdobie trvania pracovno-právneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom je 5.820,60 eur (520 x 11 mes. = 5720 eur + 100,60 eur). V ďalšom znalec konštatoval, že podľa preukázaných peňažných zdrojov (pokladnica spol., bankové účty) spoločnosť mala dostatočné peňažné zdroje na priebežné - mesačné výplaty miezd pre zamestnanca bez ohrozenia chodu spoločnosti v reštrukturalizácii. Výplata osobných nákladov zamestnancov spoločnosti má charakter prednostného plnenia a toto bolo zdôraznené aj v reštrukturalizačnom posudku, ktorý bol súčasťou návrhu na povolenie reštrukturalizácie spoločnosti na súde: K stavu disponibilných peňažných prostriedkov spoločnosti v dňoch splatnosti miezd poškodeného uviedol znalec konkrétnu sumu disponibilných peňažných prostriedkov za každý mesiac roka 2019 a to rádovo sumy od 39.895,532 až po 49.407,188 eur. Tiež uviedol, že podľa jeho názoru spoločnosť s veľkou pravdepodobnosťou účtovala v podvojnom účtovníctve (minimálne do reštrukturalizácie), kedy je subjekt povinný osobitne

vyčleniť prostriedky na mzdy a odvody za príslušný mesiac ako náklady budúcich období. V posudku znalec konštatoval, že zo záverečných dokladov spoločnosti za roky 2018 a 2019 badať nesúlad vzťahov v plneniach pohľadávok a záväzkov, keď pohľadávky boli medziročne znížené o sumu 669.324 eur, avšak záväzky o sumu 133.447 eur. Náznaky nesúladu sú zaznamenané aj v správach o stave reštrukturalizácie, obchodnej a finančnej činnosti. Uviedol aj, že v predmetnom období mala spoločnosť živé účty v Komerčnej banke, jeden v eurách a jeden k českých korunách, iné účty spoločnosti nevykazovali pohyby, boli debetné. Významné peňažné úhrady a príjmy spoločnosti boli realizované hotovostne cez pokladnicu spoločnosti. Znalec napokon v posudku uviedol ako prílohy listiny, ktoré boli podkladom pre vypracovanie posudku.

Pri svojom výsluchu znalec uviedol, že v účtovníctve je veľký nesúlad medzi nábehom príjmov a plnením záväzkov a to v tom zmysle, že je tu rozdiel v pohľadávkach, lebo ak počiatočný stav bol 890.984,34 eur a ku koncu roka 2019 sú pohľadávky v sume 221.660,34 eur, čiže je tu vysoké plnenie pohľadávok počas roka 2019. Tie pohľadávky nabehli na účet spoločnosti a teda to znamená, že nezistil z dokladov, kde tie pohľadávky, to finančné plnenie nabehlo, resp. má podozrenie, že neboli zaúčtované v účtovníctve spoločnosti. Teda z toho vyplýva, že počas roka mala spoločnosť prijať spolu sumu cca 770.000 eur ako rozdiel sumy 890.000 eur a 221.000 eur. Tieto peniaze sa však v podrobnom účtovníctve nenašli. Toto konštatovali aj iné subjekty, tak ako to bolo aj v posudku, teda správkyňa a údaje v reštrukturalizačnom posudku. Tieto prostriedky mali nabehnúť na účet spoločnosti. To uvádza znalec podľa prehľadu, ktorý je z účtovníctva spoločnosti a dostal to v rámci vyšetrovania. Všetky doklady nemal, lebo to aj napísal, že sú tam mnohé rozpory v záverečnom plnení, no vychádzal z materiálov, ktoré mu boli predložené a sú uvedené v posudku ako prílohy. Kde je tých 700.000 eur, keď sa plnilo len okolo 133.000 eur. Teda nie je zrejme, kde sú tie príjmy do 773.000 eur, kde boli použité, keď plnenie záväzkov bolo len v tej sume cca 133.000 eur. Ďalej uviedol, že nemal prístup k výpisom z účtu, to by musel dostať súhlas na posúdenie prvotných účtovných dokladov. K mnohým veciam aj napísal, že nemal prístup, niektoré boli už súčasťou reštrukturalizačného plánu, no s týmto sa len oboznámil. Zrejme teda výpisy nemal, lebo bol by asi tie čísla, ten rozpor medzi príjmami a záväzkami, ozrejmil, ale takto len vychádzal z danej prílohy ohľadom príjmov a záväzkov. Aj keby niečo našiel, tak musí vychádzať z oficiálnych dokladov, ktorými boli aj zoznam neuhradených pohľadávok a záväzkov. Znalec bez vedomia súdu nemôže vstupovať do prvotných dokladov, to už by bolo osobitné znalecké konanie. Priebežne účtujúci človek, účtovník spoločnosti, by mal priebežne do príjmov a záväzkov dopĺňať vzťahy, teda nabehnuté príjmy a plnené záväzky. Takto by sa to malo priebežne robiť a na záver účtovného obdobia, v tomto prípade hospodársky rok alebo kalendárny rok, sa robí tzv. účtovná závierka spoločnosti, keďže spoločnosť môže mať viaceré účty, teda závierka podľa jednotlivých účtov, mzdy, materiály, obchody, sú to podúčty vo vnútropodnikovom účtovníctve. A potom sa urobí účtovná závierka za rok a má nasledovať daňové priznanie. To čo je uvedené v tej listine neuhradené záväzky a pohľadávky by mal spočítať počítač a vyhotoví vlastne ten prehľad alebo listinu - neuhradené pohľadávky a záväzky. Ak spoločnosť niekomu 05.01. dodá nejaké plnenie, vystaví faktúru, zaeviduje túto skutočnosť do účtovníctva ako pohľadávku, s tým že je tam uvedený termín plnenia, teda splatnosť faktúry, a potom čo je táto faktúra uhradená, tak účtovníčka musí zaevidovať toto prijatú sumu alebo čiastkové plnenie. V danom prípade tomu bolo tak, že niektoré pohľadávky boli uhrádzané aj na viackrát, ale aj záväzky spoločnosti vo vzťahu k iným subjektom. V danom prípade boli aj hotovostné platby, teda cez pokladnicu a pokiaľ nie sú k dispozícii pokladničné listy, tak by bolo potom nevyhnutné porovnávať či takáto platba bola v prospech spoločnosti, ale už poukazoval aj v posudku s odkazom aj iné subjekty, že tam boli rozpory ohľadom plnenia príjmov a záväzkov. Hotovostné platby sa zapisujú do pokladničnej knihy. Potom v prípade vzniku pohľadávky spoločnosti musí byť či z výpisu z účtu alebo zo záznamu v pokladničnej knihe dohľadateľné v akej sume, akým spôsobom bola táto pohľadávka uhradená, prípadne aký je zostatok pohľadávky. Podľa výkazov tam neboli splnené podmienky na reštrukturalizáciu, preto potom aj nasledoval konkurz. Spoločnosť neprehodnocovala kvalitu pohľadávok. On sa nikde nedočítal, že by nejakým súdnym rozhodnutím bolo dané, že sa pohľadávka nedá vymôcť. Spoločnosť nechávala všetky pohľadávky, aj zo starších období, ako tzv. živé. Zrejme nebolo ani súdne vymáhanie týchto pohľadávok. Ale plnenie bolo vysoké. Takže je pravdepodobné, že boli pohľadávky aj starších rokov. V ďalšom uviedol, že bolo zaujímavé, prečo spoločnosť mala vykázané vysoké základné imanie. Keďže odpísala majetok, príjmy, ale mala veľké záväzky, čiže bola viacnásobne v debete, nemala už majetok na reštrukturalizáciu, teda ako keby nemala s čím štartovať reštrukturalizáciu, keďže nemala majetok, ani hotovosť v pokladnici a banke. Tam je dôležité aj čo sa dialo počas celého účtovného roka, kedy spoločnosť išla do reštrukturalizácie. Poukázal na to, čo uviedol na str. 3 posudku, že spoločnosť vykazovala neúmerne vysoké záporné vlastné imanie až mínus 161.341 eur. Ak by vychádzal z toho, že takto to bolo aj na začiatku roka 2019 a potom aj

koncový stav neuhradených záväzkov v sume vyše 770.000 eur, tak to je okolo 500.000 eur sa stráca v tom účtovníctve oproti nabehnutým príjmom. Čiže to by boli peniaze, ktoré mohli byť použité na úhradu záväzkov spoločnosti, z ktorých jedna je aj mzda zamestnancov, ktorá má aj povahu prednostného plnenia.

Podľa pracovnej zmluvy medzi spoločnosťou a poškodeným uzavretej dňa 25.01.2019 vznikol medzi spoločnosťou ako zamestnávateľom a poškodeným ako zamestnancom pracovný pomer na dobu neurčitú, s dátumom nastúpenia do práce 26.01.2019 a s minimálnym mzdovým nárokom 520 eur mesačne. Zmluva upravovala aj ďalšie práva a povinnosti zamestnávateľa aj zamestnanca a to v čl. VII., pričom zamestnávateľ bol odo dňa vzniku pracovného pomeru prideľovať zamestnancovi prácu, platiť dohodnutú mzdu a vytvárať pracovné podmienky. Zamestnanec bol povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať práce dohodnuté v pracovnej zmluve osobne, v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu. V zmysle záverečných ustanovení ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tejto zmluvy sa spravovali ustanoveniami Zákonníka práce a ostatnými súvisiacimi všeobecne záväznými predpismi.

Dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.12.2019 došlo k ukončeniu pracovného pomeru medzi spoločnosťou a poškodeným ku dňu 31.12.2019.

Zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 5-5-2020 vyplýva, že spoločnosť dobrovoľne vydala účtovné doklady uvedené vo výroku uznesenia.

Skutočnosti ohľadom reštrukturalizácia spoločnosti sú zrejmé z reštrukturalizačného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2R/1/2019.

Návrhom na povolenie reštrukturalizácie spoločnosť zastúpená konateľom - obžalovaným navrhla, aby súd povolil reštrukturalizácia, keďže poverený správca v reštrukturalizačnom posudku doporučil reštrukturalizáciu spoločnosti. K návrhu bolo pripojené poverenie spoločnosti pre A.. H. J. prípravou reštrukturalizačného posudku.

Z reštrukturalizačného posudku spoločnosti súd zistil, že správca pri jeho vypracovaní vychádzal z účtovných a iných údajov ku dňa 31.12.2018, že tieto boli poskytnuté zo strany dlžníka - spoločnosti a že za správnosť dlžníkom poskytnutých údajov správca žiadnym spôsobom nezodpovedá. V ďalšom správca uviedol jemu odovzdané doklady s tým, že dlžník príslušnému reštrukturalizačnému súdu ale aj správci prehlasuje, že listiny, doklady a iné údaje a informácie a vysvetlenia poskytnuté správci za účelom vypracovania posudku sú úplne, pravdivé a správne. Zo samotného posudku, ktorý je obsahovo veľmi rozsiahly súd poukazuje najmä na zoznam záväzkov, kde boli evidované záväzky spoločnosti voči subjektu C. G. - U., A.S.: XXXXXXXXXX. Taktiež na zmluvný prehľad spoločnosti ku dňa 22.3.2019, kde pod položkou č. 11 je uvedená pracovná zmluva s poškodeným zo dňa 26.1.2019.

Uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 2R/1/2019 -197 z 17.04.2019 súd začal reštrukturalizačné konanie voči spoločnosti a ďalším uznesením č. k. 2R/1/2019 -201 z 23.05.2019 súd povolil reštrukturalizáciu spoločnosti a do funkcie reštrukturalizačného správcu ustanovil E.. H.. B. R..

V správe o stave reštrukturalizačného konania zo dňa 15.7.2019 adresovanej Okresnému súdu Prešov mimo iných vyplýva, že správca oznámil, že jeden zo zamestnancov v súvislosti s neuhrádzaním záväzkov spoločnosťou podal trestné oznámenie na konateľa - obžalovaného.

Podľa zápisnice zo schôdze veriteľov z 19.08.2019 vyplýva, že na tejto bol mimo iného programu zvolený veriteľský výbor.

Uznesením č.k. 2R/1/2019 -269 zo dňa 10.02.2020 okresný súd predĺžil správci lehotu na popieranie pohľadávok o 30 dní, pričom v odôvodnení uviedol, že správca požiadal o predĺženie a svoj návrh odôvodnil tým, že pre správne popretie a priznanie pohľadávok veriteľov je potrebné dohľadať ďalšiu účtovnú evidenciu a dokumentáciu ako aj že správca zistil, že účtovná dokumentácia vedená dlžníkom je neprehľadná a rovnako zlyháva komunikácia medzi poskytovateľom účtovných služieb a dlžníkom.

Podľa správy Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou bol poškodený evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia ako zamestnanec v pracovnom pomere od 26.01.2019 do 31.12.2019 v spoločnosti.

Z e-mailovej komunikácie medzi obžalovaným a zamestnancami spoločnosti z mája 2020 vyplýva, že obžalovaný uviedol, že je potrebné sa prihlásiť do konkurzného konania. Zároveň uviedol, že každý zamestnanec má nárok na príspevok z garančného poistenia zo strany sociálnej poisťovne.

Z výpisu Obchodného registra spoločnosti STRAPEX SLOVAKIA s.r.o. vyplýva táto bola v reštrukturalizácii od 04.10.2019 s reštrukturalizačným správcom E. H. B. R. ako aj skutočnosť, že jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti bol obžalovaný.

Uznesením OR PZ vo Vranove nad Topľou, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-392/2-VYS-VT-2020 z 31.07.2020 bolo obžalovanému vznesené obvinenie pre zločin skrátenie dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa ma dopustiť ako zodpovedný pracovník spoločnosti.

Zo správy Sociálnej poisťovne pobočka Vranov nad Topľou z 12.01.2021 vyplýva, že poškodený mal v priebehu roka 2020 vyplatenú dávku garančného poistenia v sume 1.332,90 eur dňa 19.03.2020, ku ktorej správe pripojili aj predmetné rozhodnutie o priznaní nároku na dávku z garančného poistenia pre poškodeného. V odôvodnení poisťovňa uviedla, že podkladom pre vydanie rozhodnutia boli podklady od zamestnávateľa - spoločnosti a podklady od správcu konkurznej podstaty. V ďalšom uviedli, že poškodený v posledných 18 mesiacoch pred skončením pracovnoprávneho vzťahu preukázal v rozsahu 3 mesiacov neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu za obdobie od 1.10.2019 do 31.10.2019, od 1.11.2019 do 30.1.2019 a od 1.12.2019 do 31.12.2019, ktoré je možné uspokojiť dávkou garančného poistenia v celkovej sume 1.332,90 eur.

Okresná prokuratúra Vranov nad Topľou podala na obžalovaného obžalobu Pv 647/13/7713 z 09.06.2014 pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktoré konanie je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 12T/110/2014. Rozsudkom zo dňa 14.01.2016 bol obžalovaný uznaný za vinného pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou účasti (pomoci) podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorý rozsudok bol v odvolacom konaní zrušený a vec doposiaľ nie je právoplatne skončená. Uvedený rozsudok bol vyhlásený v už uvedený deň 14.1.2016 a obžalovanému bol oznámený až doručením dňa 3.5.2016.

Voči obžalovanému je vedené aj konanie pod sp. zn. 2T/27/2021 a to pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, pre ktorý mu obvinenie bolo vznesené vyššie uvedeným uznesením.

Z dokladov predložených poškodeným vyplýva, že poškodený ako samostatne zárobkovo činná osoba C. G. - U. spoločnosti vystavil faktúru č. 20180007 na sumu 2.040 eur a faktúru č. 20180006 na sumu 1.360 eur. Splátkovým kalendárom zo dňa 14.11.2018 spoločnosť navrhla zaplatiť pohľadávky formou splátok.

Podľa listiny označenej ako splátkový kalendár - zmier (nevyplatenie mzdy a odstúpného) poškodený potvrdil, že čiastočnú sumu výplat a odstúpného vo výške trojnásobku mesačnej mzdy 1.281,33 eur už obdržal od zamestnávateľa a že došlo k omylu, lebo predpokladal, že sumu dostal od iného subjektu a nie od spoločnosti.

Reštrukturalizačná správkyňa predložila súdu zápisnice zo schôdze veriteľov, z ktorých vyplývajú skutočnosti ňou uvedené pri jej výsluchu.

Preberacími protokolmi došlo dňa 11.12.2019 a 23.12.2019 k odovzdaniu účtovných dokladov spoločnosti jej konateľovi - obžalovanému, resp. poverenej osobe.

Z lustrácie v Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný bol vedený ako zamestnanec spoločnosti od 01.03.2017 a spoločnosti M&S CONSTRUCTION s.r.o. od 01.06.2018.

Podľa výpisu evidencie priestupkov bol obžalovaný celkovo 9krát priestupkovo postihnutý a to vo všetkých prípadoch za priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za ktoré mu boli uložené blokové pokuty v rozmedzí 10 eur - 50 eur.

Podľa odpisu Registra trestov nebol obžalovaný doposiaľ súdne trestaný.

K výroku o vine súd uvádza.

Podľa § 214 Trestného zákona trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného sa dopustí aj ten, kto ako štatutárny orgán právnickej osoby nevyplatí svojmu zamestnancovi mzdu, na vyplatenie ktorej mal zamestnanec nárok v deň jej splatnosti, hoci v tento deň mal peňažné prostriedky na ich výplatu, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby a svojím konaním spôsobí väčšiu škodu.

Skutková podstata trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného nemá blanketnú dispozíciu, pretože sama popisuje zakázané konanie bez toho, aby sa vyslovene dovoľavala porušenia mimotrestných noriem, napríklad Zákonníka práce. Uvedené platí, aj keď pri výklade niektorých tzv. normatívnych znakov obsiahnutých v tejto skutkovej podstate (pojem zamestnanec, mzda, deň splatnosti) sa používajú mimotrestné normy.

Zamestnávateľ je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá zamestnáva aspoň jednu fyzickú osobu v pracovnoprávnom vzťahu, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch (§ 7 ods. 1 Zákonníka práce).

Podľa § 11 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávnych vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch, vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu.

Pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom (§ 42 Zákonníka práce).

V zmysle § 43 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ v pracovnej zmluve uvedie okrem náležitostí podľa odseku 1 aj ďalšie pracovné podmienky a to výplatné termíny, pracovný čas, výmeru dovolenky a dĺžku výpovednej doby.

Zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu (§ 118 Zákonníka práce).

Podľa § 129 ods. 1 Zákonníka práce mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak.

Ustanovenie o splatnosti mzdy sa z pohľadu zamestnanca realizuje jej výplatou, čo znamená, že deň splatnosti z hľadiska zamestnávateľa je súčasne dňom, keď má byť zamestnancovi mzda vyplatená. Dňom splatnosti mzdy je vždy len jeden konkrétny deň buď priamo určený v pracovnej zmluve alebo podporne ustanoveniami Zákonníka práce.

Pre vyvodenie trestno-právnej zodpovednosti za trestný čin bude rozhodné to, či v konkrétny deň splatnosti mal zamestnávateľ finančné prostriedky na jej výplatu, ktoré nepotreboval na zabezpečenie svojej činnosti a napriek tomu úmyselne nevyplatil svojmu zamestnancovi mzdu, na ktorej výplatu mal nárok.

Zákonodarca poskytuje trestno-právnu ochranu len takým mzdovým nárokom zamestnanca, ktoré majú oporu v právnych predpisoch a vyplývajú z pracovnoprávnych zmlúv. Skutkovú podstatu trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 Trestného zákona možno teda použiť len v prípadoch, ak zamestnávateľ nevyplatí svojmu zamestnancovi mzdu, na ktorú mal zamestnanec evidentne, a bez rozumných pochybností, nárok.

Páchateľom trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 Trestného zákona je špeciálny subjekt vymedzený ako štatutárny orgán právnickej osoby alebo fyzická osoba, ktorá je zamestnávateľom. Mzda, iná odmena za prácu, náhrada mzdy a odstupné sú upravené najmä v zákone č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce.

Mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje plnenie poskytované v súvislosti so zamestnaním podľa iných ustanovení tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov, najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady, príspevky zo sociálneho fondu, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií a náhrada za pracovnú pohotovosť. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení. Ako mzda sa posudzuje aj plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu pri príležitosti jeho pracovného výročia alebo životného výročia, ak sa neposkytuje zo zisku po zdanení alebo zo sociálneho fondu.

Všetky vykonané dôkazy súd vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti v zmysle ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skutkové okolnosti uvedené v obžalobe sa stali a bolo preukázané, že sa ich dopustil obžalovaný.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že poškodený C. G.ň bol zamestnancom spoločnosti a to od 26.1.2019 do 31.12.2019, napokon táto skutočnosť nebola ani sporná. Dňa 25.01.2019 poškodený ako zamestnanec a obžalovaný ako štatutárny orgán spoločnosti, konateľ, uzatvorili pracovnú zmluvu s tým, že pracovný pomer vznikol od 26.01.2019 na dobu neurčitú a v zmysle ďalších ustanovení boli dojednané aj mzdové nároky poškodeného ako zamestnanca voči spoločnosti ako zamestnávateľovi. Je pravdou, že poškodený pred týmto dátumom vykonával činnosť pre spoločnosť aj ako samostatne zárobkovo činná osoba, ktoré skutočnosti vyplynuli nielen z výpovedí obžalovaného a poškodeného, ale aj z listín najmä týkajúcich sa reštrukturalizácie ale aj z predložených faktúr poškodeným. Obžalovaný ohľadom vzniku pracovnoprávneho vzťahu ozrejmil, že v danom prípade sa jednalo o vykonávanie prác spoločnosťou pre iný subjekt v zahraničí, kde podmienkou bolo, že osoby vykonávajúce činnosť za spoločnosť - zamestnávateľa museli byť v pracovnoprávnom vzťahu a teda preto vznikol medzi poškodeným a spoločnosťou pracovnoprávny vzťah. Skutočnostiam ohľadom tohto pracovnoprávneho vzťahu svedčí aj to, že poškodený bol vedený ako zamestnanec spoločnosti aj v Sociálnej poisťovni, pobočka Vranov nad Topľou a táto skutočnosť napokon vyplývala aj z reštrukturalizačného plánu spoločnosti, kde bol evidovaný k 22.3.2019 záväzok spoločnosti z pracovnej zmluvy s poškodeným zo dňa 25.1.2019. Napokon ako vyplynulo z dokazovania, poškodený aj v určitom čase pre spoločnosť ako zamestnanec práce vykonával.

Pokiaľ sa zamestnávateľ - spoločnosť a jej konateľ - obžalovaný rozhodli, že v záujme vykonania práce pre tretí subjekt v zahraničí príjmu tretie osoby do pracovnoprávneho vzťahu, musel konateľ aj spoločnosť rátať s tým, že ide o plnohodnotný pracovný pomer založený pracovnou zmluvou bez ohľadu na skoršie vzťahy, resp. na nároky vyplývajúce zo skorších vzťahov z niektorých z nastávajúcich zamestnancov. Pracovnou zmluvou vznikol pracovnoprávny vzťah, spoločnosť zastúpená konateľom - obžalovaným sa zaviazala vyplatiť za vykonanú prácu poškodenému ako zamestnancovi mzdu. Aj keď bolo preukázané, že poškodený ako zamestnanec po celý čas trvania pracovného pomeru prácu nevykonával, stále bol zamestnancom spoločnosti so všetkými nárokmi, ktorého z toho plynú, vrátane nároku na mzdu. Podľa súdu bolo potom na nezodpovednom rozhodnutí obžalovaného, že napriek tomu, že poškodeného ako aj iné osoby evidoval ako zamestnancov, resp. ako sa sám vyjadril „držal v stave“, týmto prácu neprideloval a odkazoval na ústne dohody s týmito zamestnancami o výkone práce v prípade získania zákaziek spoločnosťou. Keďže súd už konštatoval, že mal za to, že pracovnoprávny vzťah bol založený pracovnou zmluvou, poškodenému C. G. vznikol nárok na vyplatenie mzdy a to aj za obdobie, kedy si spoločnosť, resp. jej konateľ - obžalovaný neplnili svoje povinnosti a poškodenému ako zamestnancovi prácu nepridelovali, teda poškodenému ako zamestnancovi vznikol riadny nárok na vyplatenie mzdy v súlade s pracovnou zmluvou a Zákonníkom práce. Pokiaľ sa týka tej podmienky, že pre vyvodenie trestno-právnej zodpovednosti za trestný čin bude rozhodné to, či v konkrétny deň splatnosti mal zamestnávateľ finančné prostriedky na jej výplatu, ktoré nepotreboval na zabezpečenie svojej činnosti a napriek tomu úmyselne nevyplatil svojmu zamestnancovi mzdu, na ktorej výplatu mal nárok, súd poukazuje na závery znaleckého posudku, z ktorých nepochybne vyplýva, že spoločnosť a obžalovaný ako jej konateľ mala takéto finančné prostriedky a to napriek

skutočnostiam, na ktoré poukazovala obhajoba. Nielen z výpovede reštrukturalizačnej správkyne ale aj zo samotného znaleckého posudku, či jednotlivých listín a výpovede svedka Koženého vyplýva, že spoločnosť si neplnila svoje povinnosti aj ako účtovná jednotka, že doklady boli oneskorené alebo vôbec nepredložené, že obžalovaný ako konateľ nezabezpečil riadne vedenie účtovníctva, že tieto svoje povinnosti aj vo vzťahu k spoločnosti Fias zanedbával alebo nepovažoval za podstatné a podľa názoru súdu sa obžalovaný v dôsledku neplnenia si svojich povinností ako konateľa spoločnosti a prístupu, že napriek tomu všetko robil len pre dobro spoločnosti či zamestnancov, nemôže zbaviť svojej zodpovednosti za toto protiprávne konanie. Znalec sa jednoznačne vyjadril k nepomeru medzi nábehom príjmov a plnením záväzkov spoločnosťou v rozhodnom období, kde rozdiel predstavoval veľkú sumu a preto súd neuveril obrane obžalovaného, že z jeho pohľadu spoločnosť v čase skutku nemala dostatok finančných prostriedkov na výplatu mzdy poškodenému.

Ak obhajoba tvrdila, že už koncom roka 2018 sa spoločnosť dostala do problémov, tak potom je na mieste otázka, prečo obžalovaný, resp. spoločnosť zmenili právne vzťahy s osobami, ktoré pre nich už skôr vykonávali činnosť ako samostatne zárobkovo činné osoby, na právne vzťahy pracovnoprávne, prípadne prečo po vykonaní zákazky, v dôsledku ktorej sa tak stalo, spoločnosť a obžalovaný ako jej štatutár neriešili situáciu s tými už zamestnancami a to napr. skoršou dohodou o skončení pracovného pomeru alebo dohodou o zmene pracovnej zmluvy, ale v akomsi očakávaní zákaziek ponechali tieto osoby, resp. poškodeného ako zamestnanca spoločnosti, vo vzťahu ku ktorému mala spoločnosť naďalej povinnosti tak ako jej vyplývali z pracovnej zmluvy a Zákonníka práce.

Napokon súd uvádza, že obžalovaný ako spoločník spoločnosti mohol zvoliť v prípade, že nezvládal výkon konateľstva v takom rozsahu ako to bolo od neho vyžadované a to nielen vo vzťahu k spoločnosti ako podnikateľskému subjektu, ktorého zmyslom je vykonávanie činnosti a generovanie zisku, ale aj pokiaľ sa týka zastupovania spoločnosti vo vzťahu k tretím osobám a osobitne vo vzťahu k štátu a príslušným inštitúciám, iný režim fungovania spoločnosti a to vrátane možnosti ustanovenia ďalších osôb do jednotlivých funkcií aj vrátane možnosti, že sám by bol možno manažérom, riaditeľom, do ktorého kompetencie by spadalo napr. zabezpečovanie zákaziek, oslovovanie klientov.

V ďalšom súd uvádza, že základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Trestného zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nie nepatrná, teda materiálny korektív.

Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je záverom právnym, ktorý záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu.

Súd má za to, že vzhľadom na okolnosti, tak ako bol čin obžalovaným spáchaný, tak ako vyplynuli z vykonaného dokazovania ako aj vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý konal ako konateľ spoločnosti a na vyššie uvedené o samotnom vzniku pracovného pomeru medzi poškodeným a spoločnosťou ale aj následnými skutočnosťami ohľadom reštrukturalizácie spoločnosti a konkurzu, možno prijať záver, že je tu materiálny korektív.

K výroku o treste súd uvádza.

Súd pri rozhodovaní o treste vychádzal zo základných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Trest je jedným z prostriedkov na

dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Trestnoprávna náuka popisuje a rozoznáva viacero účelov trestných sankcií, najmä účel smerujúci k uloženiu zaslúženého trestu ale aj účel zameriavajúci sa na dôsledky trestu. Medzi takéto patrí napríklad odstrašenie (teda individuálna a generálna prevencia), rehabilitácia páchatela v zmysle jeho výchovy, nápravy, jeho spoločenská izolácia (teda znemožnenie, zabránenie mu páchať ďalšiu trestnú činnosť, reštitúcia (teda obnova, náprava narušených, poškodených vzťahov medzi páchatelom a obeťou a celou spoločnosťou). V moderných systémoch justície sa tieto účely obvykle vzájomne kombinujú. Pri ukladaní trestu je potrebné zohľadniť jednak potrebu spravodlivého postihu v reakcii na protispoločenské konanie páchatela, ako aj potrebu zabezpečenia bezpečnosti občanov a majetku pred nebezpečnými páchatelmi, dosiahnutie prevýchovy páchatela (pokiaľ je možná) ako aj zjednať nápravu po spáchanom čine. No pri ukladaní trestu v konkrétnom prípade však rozličné účely môže byť vo vzájomnom konflikte. Trestný zákon v ust. § 34 neurčuje hierarchiu tam uvedených účelov trestu a ani z ďalších ustanovení Trestného zákona nevyplýva, žeby u určitých skupín trestu bolo potrebné primárne sledovať alebo zohľadňovať konkrétny účel trestu a preto za takejto situácie je potrebné nájsť ospravedlnenie pre zásah do základných práv a slobôd jednotlivcov pri výkone trestnej justície interpretáciou princípov a základných zásad pre ukládanie trestov.

Každé ukládanie trestu musí prísne sledovať a rešpektovať princípy proporcionality a ultima ratio (subsidiarity prísnejšej trestnej sankcie) a to platí podľa názoru súdu aj v prípade, žeby v konkrétnom prípade vzhliadol, že niektorý z dôsledkových účelov trestu - napr. odstrašenie potenciálnych páchatelov, vyžaduje citelnejší trest pre odsúdeného, resp. trest viac obmedzujúci jeho základné práva a slobody.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, pomery páchatela (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatela a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie veci a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu.

Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste.

Je totiž neospravedliteľné, aby právo páchatela na primeraný trest zodpovedajúci jeho trestnému činu bolo obetované kolektívnemu spoločenskému záujmu bezpečnosti, pričom zahraničné kriminologické a penologické výskumy navyše celkom presvedčivo preukazujú, že neprimerané sprísňovanie trestnej represie, ktoré obvykle predstavuje produkt emocionálnej a populistickej trestnej politiky, neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženej kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú chronicky preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie.

U obžalovaného súd nezistil poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti.

Obžalovaný bol uznaný za vinného z prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa

§ 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody na jeden rok až päť rokov.

Berúc do úvahy osobné a majetkové pomery obžalovaného, ktorý pracuje ako obchodný manažér s príjmom na úrovni minimálnej mzdy mal súd za to, že vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy obžalovaného účel trestu bude dosiahnutý aj uložením alternatívneho trestu a to peňažného trestu v zmysle § 56 ods. 1 ale aj ods. 2 Trestného zákona, keďže na uloženie trestu len s odkazom na ods. 1 neboli splnené podmienky, a to peňažného trestu vo výmere 500 eur, ktorý mu súd súčasne povolil zaplatiť v splátkach za uvedených podmienok berúc do úvahy zákonom stanovenú lehotu, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený. Náhradný trest pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu súd uložil vo výmere 2 mesiace.

Súd ukladal trest podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, keď nezistil ani priťažujúce okolnosti podľa § 37 Trestného zákona ale ani poľahčujúce podľa § 36 Trestného zákona, keď obžalovaný sa k spáchaniu skutku nepriznal a pokiaľ sa týka poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) spočívajúcej vo vedení riadneho života, je pravdou, že obžalovaný nebol súdne trestaný a dopustil sa len priestupkov na úseku cestnej dopravy, no vzhľadom na ich početnosť mu súd túto poľahčujúcu okolnosť nepriznal.

Súd už vyššie uviedol, že voči obžalovanému sa vedú aj iné konania a že vo veci sp. zn. 12T/110/2014 už aj bolo rozhodnuté a to rozsudkom zo dňa 14.1.2016, ktorý bol obžalovanému oznámený doručením až dňa 3.5.2016. Je pravdou, že rozsudok bol následne zrušený, no keďže skutku v tejto veci sa obžalovaný dopustil až v období roku 2019, nie sú splnené podmienky pre prípadné ukládanie súhrnného trestu.

Pokiaľ sa týka nároku na náhradu škody uplatneného poškodeným súd zobral do úvahy, že časť nevyplatenej mzdy bola vyplatená poškodenému z garančného poistenia po prihlásení jeho pohľadávky do konkurzu a teda samotná pohľadávka je aj predmetom konkurzného konania, ale potrebné sa vo vzťahu k tomuto nároku bude aj vysporiadať s listinou, kde poškodený uznal, že časť mzdových nárokov a odstúpeného mu boli spoločnosťou vyplatené a v neposlednom rade jedná sa o záväzok, resp. pohľadávku poškodeného voči spoločnosti a preto súd odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Vranov nad Topľou. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.